

RAPEL

Paul Gabor

EDITURA
HERG BENET

RAPEL

FRAGMENTE DIN CARTE

Colecția $\sqrt{5}$

EDITURA
HERG BENET

2020

© 2020 Paul Gabor

© 2020 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, cu excepția limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GABOR, PAUL

Rapel / Paul Gabor ; pref. de Doru Căstăian. - Ed. a 2-a.

- București : Editura Herg Benet, 2020

ISBN 978-606-763-288-0

I. Căstăian, Doru (pref.)

821.135.1

Tipărit în România

PAUL GABOR

Rapel

Prefață de
DORU CĂSTĂIAN

EDITURA
HERG BENET

P R E F A Ț Ă

UN GNOTIC SENZUAL LA LIMITA HAOSULUI

Rapel este un volum în care se intră cu uimire și din care se iese cu uimire. Cunoscându-l pe prozatorul Paul Gabor din *Negustorul de pipe*, nu pot spune că am fost surprins de forța remarcabilă a volumului. Am fost însă surprins fără doar și poate de siguranța cu care un scriitor ca el – încă neexperimentat, o putem spune – se folosește de mijloace literare și estetice complexe pentru a crea această simfonie neagră și adictivă. Pentru că prozele scurte ale volumului nu pot fi citite decât din mijlocul unei unități conceptuale, artistice și tematice.

Rapel este mărturisirea unui ins îmbătrânit înainte de vreme, o radiografie frisonantă a subțirii ontologice a lumii și a friabilității ireductibile a ființei umane. Într-o epocă a suprafeței, Paul Gabor își ia timp pentru a sonda adâncimi. Într-o vreme a neofanatismului, Gabor își face timp pentru nuanțe. Într-o vreme a mizerabilismului, *Rapel* este scuturat de concentrări de frumusețe pură, într-o scriitură complexă, decantând numeroase

lecturi și influențe (textele lui Paul Gabor sunt o combinație de *Malte Laurids Brigge*, Cărtărescu și Hrabal, munca unui prozator *citit* în cel mai bun sens al cuvântului).

Omul lui Gabor este un *om târziu*, personajul de umbră care îi bântuie și îi înfioară textele este conștiința lucidă și goală. Este un om al epocii lui, păstrându-se deopotrivă în afara ei și în afara logicii ei. Este dublul specular și inversat al entuziastului superficial, care este celălalt tip major al epocii noastre. Lumea lui Gabor nu este o lume săracă, ci așa spune mai degrabă că este o lume împinsă la marginea haosului de luciditatea morbidă, de depresiv, care o desface, aproape refuzând să o mai facă. Pentru că prozatorul știe, departe de realismul naiv, că lumea există atât timp cât conștiința o susține și, mai mult decât atât, atât timp cât conștiința îi dă consimțământul. Or, tocmai acest consimțământ este ceea ce acordă și retrag permanent prozele din volum: dansul etern dintre a fi sau a nu fi, decizia care fundamentează toate deciziile, *khora*, punctul de nebunie. Fără consimțământ, viața este curgere fără sens, iar lumea nu mai lumește, ci devine simplă aglomerare *i-logică*, agregare fără sens și fără viitor, ca în proza *Clape* sau ca în textul final al volumului, unde disoluția devine totală: gesturile sunt mașinale, chipurile se golesc de viață, orice întâlnire devine accidentală, atingerea imposibilă, monștrii sacri (ca Da Vinci) sau starurile rock (ca Lennon) devin spectrale, iar singurul lucru care mișcă încă spasmodic lumea (ca

o îngănare și o batjocură, totodată) rămâne dorința sexuală. Tot ceea ce susținea cândva arhitectura sensului se pierde, se descârnează, se schimonosește. Vălul a căzut, iar dincolo nu se află nimic: „John Lennon cântă într-o sală aseptică. Pare bătrân și obosit. Nu mai poate fredona nimic, nici chitara nu-l mai ascultă, pianul mârâie pe limba lui necunoscută, peruci blonde dansează, mopurile se agită, apar și chirurgii care vor să taie în carne vie. Sunt uimit de acustică. Mângâi pereții verzi ai camerei și *Imagine all the people* se aude din spatele paravanului de carton.“ (*Minuscule*).

Personajul lui Gabor, cu carnația lui de autoconfesiv, este un mare erotic și, pentru că cele două merg aproape întotdeauna mână în mână, este și un mare religios. Dezbărată de instituții, de formă și de sens, sensibilitatea religioasă din prozele lui Gabor revine la origini, la acea receptivitate pură față de sacru ce nu poate fi codificată complet vreodată: acea receptivitate care trece prin dezmăț și hulă, prin incandescența lichidelor seminale, prin tăcerea asurzitoare a spațiilor infinite, pentru care Dumnezeu însuși devine piedică și poticnire. Un Dumnezeu căruia i se arată obrazul sacru pentru inconsistența lumii de aici, vechiul fior gnostic care ar blestema și ar mătura pe jos cu Creatorul întregului Univers. Universul atât de strâmb în care un Allah absurd te împiedică, cu răutatea lui de bătrân acrit, să îmbrățișezi o fată frumoasă de cincisprezece ani. Dumnezeul lui Gabor e arhitectul de media 7 al gnosticilor, meseriașul îndoielnic rămas – după ce

toți ceilalți au emigrat în Spania sau în interstițiile lui Epicur – să dreagă la infinit clădirea sa sinistrală lipsită de fundație și plină de robineți ruginiți.

În sfârșit, în textele lui Paul Gabor, Dumnezeu devine român, fușăreala națională devine ontologică, persoanele sfintei treimi se pot așeza liniștite în jurul unei mese dintr-un birt. Dumnezeu a fost dezvăluit. Dumnezeu a fost dat în vileag. Visul misticilor, *aleph*-ul, începutul și sfârșitul, căutarea (*neti! neti!*) sfântului Augustin:

„Acum, când la tot pasul dau numai peste nenorociți, peste delăsare și ignoranță, îmi vine să-l iau pe Dumnezeu de guler și să mătur strada cu el. Îl caut. Mereu. De ani de zile îl caut prin magazine, prin tot felul de cafenele urât mirositoare, prin catedralele în care unii îmi promit că poate fi găsit și prin adunările a zeci de mii de evlavioși, care de care mai sfios, sfătos, preacucernic, îl caut peste tot, la orice oră din zi și din noapte pentru a-l întreba de ce dracu' nu-și vede de treabă și nu e în stare să aibă grijă de opera pe care a început-o, îl caut pentru că vreau să mă conving că nu este doar un plod răzgâiat care râde de oameni și le aruncă de acolo, de sus, cu ouă clocite în creștetul capului.“ (*Hipnosis*) Astfel, din miezul acestei dezvăluiri a batjocurii cosmice, batjocurile secunde (profesorii stupizi și violenți, armata populată de proști ajunși sus doar pentru că știau să ducă mâna la chipiu fără să le-o ceară nimeni) devin aproape niște amintiri duioase, dezvăluite fără încrâncenare și, iată, în sfârșit, fără teamă. Pentru că acolo, din trecutul de

unde vin, nu este în mod fundamental nimic, poate doar raiul spectral al copilăriei, din care cele „două mogâldețe din care s-a născut femeia care m-a adus pe lume“, bunicii, au dispărut de mult. Ochiul adult, însă, nu mai este, inevitabil, ochiul vrăjit, ci ochiul care dezvrăjește, fără rețineri, vechiul spațiu al fericirii infantile: „Au fost odată două mogâldețe din care s-a născut femeia care m-a adus pe lume. Dimensiunile satului s-au modificat și ele. Acum îl văd ca pe o așezare minusculă ce poate fi traversată în cel mult o jumătate de oră de la un capăt la altul. Când mergeam în vacanțe mi se părea imens: case ascunse printre copaci, poduri de lemn care scârțâiau din toate încheieturile când vacile treceau peste ele către pașiște, tractoarele cu care veneau unii țărani acasă la ora prânzului. Îmi păreau atunci stăpânii locului, nu putea fi nimeni mai presus de ei. Cine ar mai fi putut să se urce la volanul unor asemenea mașinării? Ei, bătrânii, cele două mogâldețe peste care au trecut războiul, foametea, comuniștii și iluzia de libertate de după revoluție, se odihnesc astăzi sub două cruci care vor crăpa și ele în timp sub soare și zăpadă.“ (*Rădăcini*) O pot spune fără rețineri: intensitatea privirii lui Gabor, dublată de inteligența observației și neîndurarea lucidității, îl transformă într-un fenomenolog al timpului, un analitic senzual cu frământări de Iov.

Probabil că nu există proză mai tulburătoare și mai frumoasă decât *Balans*, povestirea în care o femeie iubește și, implicit, face dragoste cu bărbatul în pieptul căruia bate inima fiului mort într-un

accident. Rar am văzut mai multă frumusețe creată cu mijloace atât de simple, o găselniță în materie de intrigă care rezumă spectaculos și duce la incandescență întreaga tematică a volumului. Totul se pierde într-o frământare anamorfotică, granițele dintre lucruri devin fluide, limita haosului este efectiv atinsă, totul se surpă, identitățile și conceptele, eu devine tu, indivizii se divid, iubirea rămâne ultimul cârlig care ne agață de realitate doar cu prețul consumării ei la limita incestului. Iubirea însăși, cea care mișcă sori și stele, este încercată, expusă îndoielii hiperbolice, noștii fără sfârșit și, întocmai ca un *cogito* al rațiunii inimii, deloc cartezian, această *trânce* pe fondul nimicului devine, printr-un chiasm, singurul loc al speranței: „Sunt fericită: copilul meu nu a plecat încă. M-am înșelat atunci, lângă patul din salon. Îl pot atinge, îl pot auzi de fiecare dată când îmi pun capul pe pieptul lui Daniel. Vorbim după ce el adoarme și îi ascult poveștile pe care nu a mai putut să mi le spună. Cusăturile sunt acolo, le ating cu degetele și trec peste ele de fiecare dată când facem dragoste, le sărut, îmi las părul să le mângâie. Am o senzație stranie doar atunci când sânii mi se lipesc de pielea bărbatului. Atunci simt iarăși că alăptez și mă opresc pentru câteva clipe. Femeia înfierbântată, dominată, călărită, încețată în brațe, se oprește și plânge pe dinăuntru. Sunt fracțiuni de secundă în care o gură înfometată de copil se deschide din pieptul lui Daniel și îmi sugere sfârcurile. Ies picături pe care mi le șterg cu palmele și le sorb. Îmi sărut copilul astfel, creierul mă

păcăleşte și mă calmează. Mă trimite să respir între un lucru ascuns și o urmă de speranță.“ (*Balans*)

La final, câteva rânduri despre proza *Rapel*, cea care dă titlul volumului. Indiscutabil cea mai complexă stilistic și tehnic, *Rapel* e o confesiune lungă, modulând senzual și dezabuzat, o declarație de cvasirenunțare din mijlocul melancoliei și spai-meii. Desfăcută și descusută până la atom, până la cuarci, lumea lui Gabor păcătuiește finalmente nu atât prin urâtenie sau strâmbătate, cât prin lipsa de intensitate și bucurie. Ajuns la capătul nopții și singurătății, din miezul orbitor al lucidității, protagonistul acestor peregrinări nesfârșite prin deșertul timpului și spațiului nu-și poate reproșa, iarăși precum gnosticiei, decât trădarea minusculului strop de divinitate din interior, singurul care nu este din această lume, singurul care poate aprinde fitilul virtual al speranței, singura formă de trădare fundamentală: „Mi-e teamă de faptul că trecerea mea prin viață va fi asemănătoare cu cea a unei insecte leneșe. Fără urme. Fără amprente. Fără zgomot. Nu voi aminti trântorul. El are un rol benefic, totuși. Ajută, în jurul lui se adună albinele, regina, există acolo, în întunericul stupului, un fel de coeziune pe care noi nu o vom crea niciodată. Mă văd un simplu consumator de aer, apă, hrană și energie. Doar atât pot să fac? Pentru asta am venit aici? Să consum?“ *Rapel* nu dă întâmplător titlul volumului. Este o declarație de teamă și cutremurare. Este felul în care protagonistul stă pe deplin nud în fața noastră. Acel om pe care „simpla prezență a lui Dumnezeu“

îl „întristează peste măsură“.

Mi-a plăcut mult volumul de proze scurte al lui Paul Gabor. De aceea, am scris mai puțin o prefață critică, cât o formă de *laudatio* imersivă și admirativă. Cred că avem de-a face cu un talent viguros de la care avem a aștepta multe în anii ce vin. Sensibil și educat estetic, inteligent și tăios, Paul Gabor este un condei remarcabil într-o generație pe care, din mai multe motive pe care nu le enumăr acum, o consider spectaculoasă. Sunt sigur că își va găsi drumul și adevărul interior. Chiar dacă va fi unul exclusiv literar.

DORU CĂSTĂIAN, profesor

Te-am avut așa, cu rochia pe
tine, am încercat prin a-ți sugere
tățele cu poftă, îmi era sete,
nu mă puteai privi, iartă-mă
dacă te-am tras foarte tare
de păr, dar nu mai avusem
niciodată o cobră în așternut.

CLAPE

Când se lasă seara în noiembrie, când ploile acoperă totul și se confundă nuanțele de întuneric, un clopot gălăgios își întinde umbra peste omenirea afonă care bate cu furculițele în pahare. Oamenii lovesc tigăi nefericite în care s-au prăjit ouă de găină sau își ating palmele de coapse încercând să emuleze dansuri africane la apus. Clopotul vrea s-o cuprindă, să o îngrămădească și să-i astupe gura, să o acopere pentru totdeauna, să-i pună lumii peste față o pătură de iarbă grasă, deasă, impermeabilă, o fâșie de pământ care să-i închidă răcnetele pentru vecie, oamenii să nu-și mai astupe urechile cu căușele palmelor, greierilor să nu le mai fie frică să țărâie noaptea, bufnițele de fier forjat care mă pândesc de pe gardul vecinului să nu mă mai amenințe. Știu, am început cu fraze lungi și plictisitoare care alungă ochii din pagină și îi trimite să privească prin geam, acolo unde degetele amestecă aburul și desenează neconținut câini cu

căciuli de bumbac trase peste urechi.

Limba aceea de bronz a clopotului care atinge peretele interior, perfect turnat, gata să arunce cu partituri în sufletele chinuite ale oamenilor care dorm încă, mă obsedează. Mă lovește în fiecare dimineață ca mugetul unei vaci bătrâne ce se vrea scoasă pe câmp. E trist că o bucată de fier îngrozește timpul și te aruncă din pat. Nu am timp să mă spăl. Ies din casă cu un gust amar în gură. Cafeneaua e deschisă, aceeași blondă somnambulă dintotdeauna agață ceașca și o trânteste sub jetul fierbinte, negru. Ritual matinal, grotesc. O privesc. Sunt amorțit de somn. Îi văd mâna stângă cum se introduce discret în decolteu, stânjenită de privirile clienților, și scarpină pielea pentru câteva secunde. Îi ordon minții să se retragă și să-și aducă aminte de ceva frumos, melodos dacă se poate.

Legat cu funii, negru ca o pisică fugărită dintr-o mină cu tăciuni, cu clapele moi, de abanos și lapte, pianul se leagănă deasupra orașului. Bolovănos. Amenințător. Didactic. Nu știu cum a reușit să iasă de sub clopotul gigantic. Se face răcoare. Parcă se-nvelește cerul cu mentă. Miroase a apă și a tunete. Se prăvălesc peste noi ierni evadate din frigidere. Dorm florile cu pistilul amețit de-atâta ceață și frunzele sunt gata să se scufunde în coșmaruri. Un Steinway bătrân, de pe vremea războiului. Rușii lingeau vodcă

de pe picioarele lui și se culcau sub el, ferindu-se de gloanțe. Curbe cu capac, un monstru greoi cu pedale ruginite. Îmi place cum își împrăștie notele peste oameni, cum îi dezmiardă în diminețile friguroase, lipsite de tandrețe. Biciuști sonore. Șrapnel în Si bemol.

Aici, în locul acesta, s-au vărsat rezervele strategice de nopți polare ale lumii. Zeii albului își caută prada. Ghiociei se năpustesc de sub calotă. Și cad fulgi. Tone de fulgi albi, păstoși, se grăbesc să-și ocupe locul. Peste pian. Peste celulele noastre încălcite. Îmi intră-n gură și mi se îngrozesc papilele. Trăgătorii de elităucid în masă cu intermezzo-uri, se ascund în poduri și așteaptă să iasă oamenii din case. Îmi place să ating polurile, să se încălzească. Au formă de sân și cred că ar cânta dacă ar fi așezate pe scaunul pianului. De ce nu? Doi poli cântând la patru mâini un concert pentru o sală plină de bețivi, cu capetele legănându-se în ritmul unui vas imens de croazieră. Acolo, sub pian, m-am întreat de mii de ori ce-aș face dacă m-aș mai rătăci încă o dată pe planeta asta. Probabil că aș deveni grădinar. Aș sădi lalele și ridichi albe, le-aș freca cu insistență și le-aș vinde mai apoi gospodinelor nerăbdătoare din piață.

Nu m-aș complica să caut senzuri. Deloc. O ciorbă de piranha mi-ar plăcea să mănânc dacă aș mai avea o viață, sigur că da. Să ne lovim în dinți cu reciprocitate și duioșie, să-nvăț de la vietățile astea

violente cum e să fii regele unduitor al Amazonului. Am savurat și eu de mii de ori picioarele pianului și ascultam smerit cum mi se spunea să nu mai alerg după femei de neatins, temătoare, să nu mai aștept ani de zile până când mă voi putea spovedi între pliurile unui furou de dantelă albă. Nu ascult. Lăcrimez doar pentru mine, neștiut, neuzit. Nu am voie să scriu lucruri, doar să le spun. Rar. Cu mare grijă, să nu ating abisuri, să nu intru în găurile negre ale sufletului și să le dau de la mine o fantă de lumină prin care să comunice.

Și eu, ca mulți alții, am nevoie de muzică, de note, de arcușurile viorilor, de șuierul perfid al flautului, de pieile întinse pe tobele care îmi intră în corp ca să-mi trezească simțurile. Îmi este rău, nu mai suport vocile din jur și pe cei care îmi atacă intimitatea fără milă, fără să realizeze că sunt bestii și își amestecă dorințele cu spaimile mele. Urăsc total, fără rezerve, cu furie oarbă. Îi urăsc pe cei care mă insultă auditiv, îi urăsc pe răgușiți, pe cantautorii de ocazie cu șampon în păr, i-aș schingiui fără milă pe baritonii care trec la trei dimineața pe sub balcon, urlând capodopere fiziologice din coșul pieptului. Am nevoie de clapă, de degetele lui Bach și de o cafea cu lapte când încă sunt în așternuturi. Înșiruirea acea magică de lemne în alb și negru mă face să dorm liniștit, mă trezește în zorii zilei și îmi dă o stare pe

care nici măcar o liotă de zâne cu zâmbetul pe buze nu ar putea să mi-o inducă. Pare coloana vertebrală a unei pisici pe care o mângâi și toarce ca răsplată, e ca șira spinării unei femei dezbrăcate, uitată în patul tău de câteva nopți încoace. Îmi așez degetele pe vertebre și le rotesc. Apăs cu forță. Unele scrâșnesc. La fel cum face cortina când e trasă pentru ca spectacolul să poată începe. Altele cântă și îi cerșesc creierului un fir subțire de extaz, înainte ca alămurile să-și facă apariția. Nu se mai poate face nimic dacă se rotește prea mult șira spinării. Se uită după soare, îl caută și i se închină, oblojindu-și cu mare grijă unghiurile rupte din prea multă venerație.

Îmi plac orgasmele mute, totale, cele care desfac corpul și-l presară cu sodă caustică, ochii care înfioară maltratându-mă când mi se înfig în cornee și unghiile care pătrund în adâncimea cărnii, trepidațiile translucide ale pielii. Mă uimește capacul pianului, felul cum lovește asurzitor corpurile care își pierd și ele bagheta, admir pleoapele care uită să se mai zbată ca două molii leneșe, topite de căldură, unghiile care sfârtecă lenjeria patului fără pudoare, paharul care se odihnește cu fundul pe clape.

Mi se lipsesc genele, aud mașinile pe stradă și claxoanele impertinente ale nefericiților care nu țin seamă de somnul celorlalți. Ei nu fac altceva decât să alerge către locurile de muncă. Anoste, reci, birouri

cu jaluzele albe pe care se plimbă muștele nestingerite. Într-un colț al biroului au doar un cactus firav ce așteaptă cu emoție să-i înflorească țepii o dată la șapte ani, un filtru de cafea nespălat de luni de zile și telecomanda de la aerul condiționat. De ce vă grăbiți? Sunteți prizonierii metrilor pătrați în care se sinucid visurile, speranțele, în care mor în fiecare dimineață promisiunile făcute cu o zi înainte. Prizonieri nefericiți ai propriilor ținte pe care nu le veți atinge niciodată.

Pianul atârnă deasupra noastră. A tuturor. Dar voi nu-l ascultați, îi vibrează corzile degeaba. Se întoarce în aer de pe o parte pe cealaltă și își mută umbrele pe fețele noastre. Ați devenit insensibili la ploaia de sunete, ați dispărut de multă vreme din propriile voastre vieți și ați lăsat în urmă o stepă din care mai răsar doar cuie ruginite gata să muște din tălpile neatente ale călătorilor. Eu nu aș muri atât de mult, nici atât de repede. Aș căuta să mai aflu câte ceva despre viață. Uite, de pildă, sunt foarte interesat de felul în care scriitorii mint cu nerușinare și fac povești în care totul este fermecător, în timp ce în sufletele lor e iarnă, invidie și multă mizerie.

Simt cum surzesc. Preludiul îmi curge doar mie în auz și vrea să-mi penetreze creierul, să se instaleze acolo, înăuntru, ca un chiriaș grăbit să-și desfacă valiza și să-și pună rufele la spălat. Am avut noroc

să găsesc pianul acesta suspendat peste oraș, o ființă destul de ciudată printre vietățile care mă înconjoară. Am vrut să-l cumpăr, dar se retrage de fiecare dată când îi fac o ofertă. Nu vrea să audă. Ține mult la libertatea lui și îmi pot imagina că nu lasă pe oricine să-l atingă.

Îi admir pe cei care nu găsesc în sunete decât o furtună penibilă de stridențe. Goi, dezbrăcați de orice armonie, înveliți doar în sărăcia mută a unei săli părăsite de teatru. Sunt prea săraci, au duhul prea uscat, ca un sâmbure vidat învelit în poleială scumpă, plimbat de colo până colo. Cu toate astea, sunt fericiți. Se mulțumesc cu puțin. Nu rod din rădăcinile pătrate ale suferinței. Reușesc să se desprindă de căutări și de întrebări care le-ar încâlci prea tare existența. Îi invidiez pentru că ei nu cunosc pericolul în care te poți introduce când lași claviatura unui pian să te răscolească, nu cunosc arsura tăișului unei clape, nici forța falangei care lovește octava acută. Aerul din cameră devine marțial, înțepenește pe loc orice dorință de a te amesteca cu portativele vulgare pe care le auzi zilnic în jur.

Mă trezesc în fiecare dimineață cu pianul cu coadă deasupra capului și citesc biografiile celor care au compus pentru mine. Le vreau, îmi place să mă hrănesc cu miile de pagini cu solfegii. Să mi le notez de-a lungul venelor și să le pot recupera de acolo

oricând. Vreau lângă mine o targă cu compozitori. Să-i resuscite ploaia și umbra bătrânului Steinway. Mă simt fictiv când realizez câtă muncă se află în spatele lor, mă regăsesc transparent, gol pe dinăuntru, pierd spontan din greutate și aș putea fi ridicat în acele clipe la cer dacă cineva m-ar împinge cu degetul. Din podea ies mii de tuburi adânci în care vreau să intru și să ascult sunetele care vin de la capătul celălalt, din fundul pământului. Dar nu se poate. Doar în capul meu se unesc cu aria pianului, iar eu mă îmbăt de la prima oră a dimineții.

Ce pot fi acele tuburi? Doar niște urme ale uriașilor care păzeau planeta de furtuni și dezastre, de gălceava dinozaurilor în miez de noapte și aveau grijă ca femeile să nu fie străpunse prea adânc de armele primilor vânători? Ascult sunetele care ies acum din măruntaiele pământului: note groase, înfricoșătoare, catran acustic turnat peste sufletul hipersensibil al unui căutător de armonii terestre. Bach nu le-a auzit. Era prea ocupat să se inspire din alte partituri. Ale lui nu se legaseră încă de ițele nevăzute ale magmei. Am introdus capul sub prima clapă, în primul tub. Acolo am văzut o grămadă de stele care dănțuiau și gemeau. Strălucirea din ochii lor nu mai avea aceeași intensitate ca a stelelor de sus. Ochii le erau luminițe palide, de far obosit, cu care ne anunțau pe noi, trăitorii pe scoarță, că moartea se află prin apropiere. Un

joc perfid în care unii trăiesc neatent, iar salvatorii lor uită să mai arunce colacul la timp.

După prima încercare, în zilele imediat următoare, am coborât de mai multe ori prin tuburi. Se deschidea pământul cu ușurință când îl atingeam, îl mușcam ușor în spatele genunchiului pentru a mă primi și mă plimbam legat la ochi deasupra prăpăstiilor din adâncuri. Mi-am strâns coarda de piciorul pianului și am coborât primii metri. Mîntea îmi transmitea temeri noi. Am agățat cu putere bucata de nylon și mi-am proptit vârful bocancului în perețele tubului. Ce mi se va întâmpla mai departe dacă voi coborî în întuneric? Câștig distanțe? Le voi pierde? Poate să dispară aroganța mundană, pot oare să rămână instinctele la suprafață?

Coboram atent, cu nările umflate, cu auzul dilatat, pentru a mă feri de pericole. Mă țineam de iarba crescută în perete. Era tânără, fragedă, cu firele subțiri. Înșelătoare. Mi-am dorit dintotdeauna să intru în universul celuilalt, să găsesc o ființă care să nu-și mai protejeze cu atâta forță nebuloasele și să mă lase să cad în ea. Cobor în tuburi, sub clape. Miroase a necunoscut. Ochii abisului nu mint, încep să mă obișnuiesc cu ei. Cu felul în care m-au avertizat de la bun început să fiu foarte grijuliu la coborâre.

Se spune că lumea este
creată pentru cei buni. E cea
mai mare prostie din moment
ce ticăloșii se simt în ea
incredibil de bine. Cel care
a pus-o pe pământ a fost
lipsit de inspirație.

HIPNOSIS

Lună plină, trecută bine de miezul nopții. A rămas agățată între blocuri și râde, tandru și stupid, celor care o privesc. Nu mai am whisky. Deloc. Undeva, printr-un hambar uitat de vreme, cineva îmi distilează o sticlă. M-am așezat pe scaunul din balcon și privesc mașinile care trec, vecinii care sting veiozele înainte de culcare, aburii din jurul bucății de planetă pe care oamenii au pășit cu decenii în urmă. Bătrânii spun că va fi o noapte rece dacă luna este creață pe margini și este înconjurată de nori albi. Eu nu pot să cred în existența vârcolacilor. Creaturi cu dinți de câlți ce nu pot să muște pentru a-și câștiga traiul în mod decent. Sunt penibili cum stau ei ascunși, așa, pe partea întunecată, și coboară periodic de acolo pentru a rupe din carnea proaspătă a neaveniților. Dar mă întâlnesc cu ei uneori, în special când revin la cabinet și mă așez pe canapea ca să-mi depăn, în inconștiență deplină, trăirile și voiagele pe care le fac

în necunoscut. Contacte fugare, lipsite de miez. Ei nu mai pot fi violenți. Sunt mult prea bătrâni, iar eu destul de dezinteresat pentru a răspunde unor simple priviri pline de ură.

M-a invitat înăuntru, la locul meu. Nimic schimbat. Culorile par un pic mai vii ca altădată și cărțile din bibliotecă s-au mai înmulțit. Mă întind și încerc să mă relaxez. Nu e deloc o muncă ușoară. Pe colțul biroului transpiră o sticlă de cidru, abia scoasă din frigider. Un pix, trei coli scrise mărunț, ceasul digital ce arată umiditatea din cameră, tigrul bengalez din plastic care doarme imperturbabil pe calorifer. *Uite, în colțul din dreapta am agățat o pungă în care am pus florile, scaietții și gunoaietele pe care le-am găsit venind încoace.* – îmi spune în șoaptă, ridicându-se de pe scaun pentru a se apropia de mine. Azi poartă un halat verde-fistic. Scurt, călcat impecabil. Foșnește protocolar. Distant. Nu ne-am mai văzut de multă vreme, s-au răcit dialogurile dintre noi. Îmi aduc aminte că veneam chiar și cu două ore înainte și povesteam cum ni se scurg viețile între ședințe, nu ne plictiseam, discuțiile erau fluide. Acum există ceva straniu în atmosferă, nu are nume, ceva asemănător unui arbitru călare pe gardul unui cimitir care ar putea fluiera oricând, boicotându-ne întâlnirea. Apasă o clapetă, storurile coboară, în cameră se naște o semiobscuritate plăcută, caldă. O avanpremieră

SFÂRȘIT
FRAGMENTE DIN CARTE

CUPRINS

<i>Un gnostic senzual la limita haosului</i>	5
Clape.....	14
Hipnosis.....	24
Olive.....	42
Rădăcini.....	48
Cosmic.....	58
Balans.....	79
Itinerarii.....	87
Sanatoriu.....	98
Pasager.....	118
Ochelari.....	128
Rapel.....	138
Azul.....	165
Polar.....	173
Urbane.....	184
minuscule.....	190

www.hergbenet.ro

Editura Herg Benet

Str. Brațului nr. 20
Sector 2, București, România.
E-mail: editor@hergbenet.ro

Bun de tipar: mai 2020.

Apărut: 2020.

Tipărit în România.

Îmi promit că voi închide ochii. Nu pot, mă atrage marginea halatului care se ridică, amenințător, peste genunchi. Trei palme. Trei distanțe care mă tulbură, mă turbează. Piele tânără care te înfometează și îți colonizează definitiv instinctele. Pierd noțiunea locului în care mă aflu, vreau să uit de ce am venit. Firele de praf care plutesc printre fâșiile de lumină intrate pe sub jaluzele stau să explodeze. Se mișcă pentru a lua hârtiile de pe birou, picioarele se desfac puțin. Un centimetru. Acel centimetru blestemat, absurd, care te preschimbă într-o secundă în pacient pe viață al psihologilor de carieră. Verdele-fistic devine pendulă și se mișcă stânga-dreapta, mi se închid pleoapele, genunchii ei mi se plimbă de câteva ori pe lângă față, miroase a fir de iarbă ucis prematur de cuțitul mașinii de tuns.

www.hergbenet.ro

ISBN 978-606-763-288-0

9 786067 632880 >